

и се стъписа. В нешироко пространство откри безброй такива къщурки с тесни прозорчета и дървени врати... В дворчето нямаше никой. Не, нямаше да чукне и да подбутне отново откритата врата, макар че сега от студа всички бяха плътно затворени. Струваше ѝ се, че зад всяка такава малка врата се любят циганин и циганка... Преглътна слюнката си... "Господи какво ми става?!" – смъмри се тя. "Тези проклети случайности! Чудеса! Как ме измъчват! Точно на мен ли ми се случи"... В ушите ѝ пищеше смеха на задоволената от любов циганка, увита от гърдите надолу в чаршаф, пръснала къдрици и размахваща ръце. Не можеше да го опише, да го анализира, едва сега усети, че беше и ехиден, надменен, подигравателен, смел, разцепващ, кънтящ, все... все... всеярос-тен?! Жаден?! Ненаситен... Да, ненаситен. Сякаш казваше: "Какво друго имам? Какво друго ми е останало та ми завиждаш?" Искаше нещо от нея този глас, може би да слее своя с него и тя под душа често надаваше вой, свличайки се на топлите плочи извън ваната под парещите струи на душа, измиващ обилните ѝ сълзи...

Малко преди да поеме назад забеляза, че пердето на едно от прозорчетата се повдигна и любопитни очи се взряха в лицето ѝ. Старата жена ѝ се видя, като черен призрак с неподплатената излишна гордост, която излъчваше изправената ѝ глава, сякаш наследена през вековете, сраснала се с нея, но не можеше да прикрие бръчките по сбръчканото ѝ лице, излъчващо доброта. Може би това бяха очите?! Отново ѝ се поиска да научи всичко за тези хора, легендите им, миналото и най-вече бъдещето. Искаше да бъде част от тях, посрещната с доверие, но това недоверие, с което я гледаха, никога, никога нямаше да я допусне да надникне в техния свят. Чувстваше се безсилна. Недоверието им беше плод от недоверието ѝ към тях. Тя им беше по-чужда и от куче. Единствено това, че е учителка, ѝ даваше възможност да се движи невидима сред тях, да идва и да си отива от махалата им, когато пожелае, но нищо повече.

Всъщност какви бяха тези нейни апетите към тях. Беше се изморила да обяснява на приятели и познати. Кръгът около нея оредя. Мислеха я за омагьосана. Дори любовните ѝ отношения с Николай се обтегнаха. Сякаш той четеше мислите ѝ, макар че тя ги криеше и не ги споделяше с никого.